

Sygn. akt II PK 59/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Józef Iwulski (przewodniczący)

SSN Jolanta Frańczak

SSA Ewa Stefańska (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa G.K.

przeciwko Akademii [...]

o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 27 kwietnia 2017 r.,

skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego [...]

z dnia 27 sierpnia 2015 r., sygn. akt VII Pa .../15,

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Okręgowemu [...] do ponownego rozpoznania i orzeczenia o
kosztach postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 stycznia 2015 r. Sąd Rejonowy [...] - IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił powództwo G.K. o przywrócenie do pracy w Akademii [...] oraz zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kwoty 4.108,04 zł tytułem

wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że powód został zatrudniony u pozwanej na stanowisku adiunkta na podstawie mianowania na czas nieokreślony z dniem 1 października 2005 r. W dacie zatrudnienia powoda w Akademii [...] obowiązywał Statut, który w § 116 ust. 2 stanowił, że okres zatrudnienia na stanowisku adiunkta osoby nie mającej stopnia naukowego doktora habilitowanego nie powinien przekraczać dziewięciu lat, a po tym okresie może zostać przedłużony na kolejne trzyletnie okresy. Warunkiem przedłużenia zatrudnienia było uzyskanie przez zainteresowanego adiunkta pozytywnej oceny pracy za trzy ostatnie lata. Oceny pracy dokonywała komisja wydziałowa zgodnie z trybem i kryteriami określonymi w regulaminie oceny pracowników, zaś decyzję o przedłużeniu zatrudnienia podejmował rektor po zasięgnięciu opinii senatu. Kolejne Statuty obowiązujące u pozwanej regulowały powyższą kwestię w podobny sposób, przewidując, że okres zatrudnienia na stanowisku adiunkta osoby nie mającej stopnia naukowego doktora habilitowanego nie powinien przekraczać dziewięciu lat, a po tym okresie może zostać przedłużony na trzy i następnie na dwa lata. Obowiązujący od dnia 1 października 2013 r. Statut w § 75 ust. 1 pkt 5 stanowi, że rektor nawiązuje stosunek pracy na stanowisku adiunkta z osobą nie mającą stopnia naukowego doktora habilitowanego na podstawie umowy o pracę na czas określony nie dłuższy niż osiem lat.

Okres dziewięcioletniego zatrudnienia G.K. na stanowisku adiunkta upływał z dniem 30 września 2014 r. Pismem z dnia 12 czerwca 2014 r. Akademia [...] złożyła powodowi oświadczenie o rozwiązaniu stosunku pracy z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, jako przyczynę wskazując nieuzyskanie stopnia naukowego doktora habilitowanego. W okresie zatrudnienia powoda na stanowisku adiunkta nie została podjęta uchwała o wszczęciu przewodu habilitacyjnego, a powód nie wystąpił z wnioskiem o przedłużenie zatrudnienia na stanowisku adiunkta zgodnie z postanowieniami Statutu pozwanej.

Na tle takich ustaleń faktycznych Sąd Rejonowy uznał, że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie. Wskazał, że do oceny zasadności wypowiedzenia powodowi stosunku pracy mają zastosowanie przepisy prawne obowiązujące w dacie zatrudnienia go na stanowisku adiunkta, tj. art. 88 ust. 2 ustawy z dnia 12

września 1990 r. o szkolnictwie wyższym (Dz.U. Nr 65, poz. 385 ze zm., zwanej dalej „ustawą o szkolnictwie wyższym”). Przepis ten przewidywał, że okres zatrudnienia na stanowisku adiunkta osoby nie mającej stopnia naukowego doktora habilitowanego nie powinien przekroczyć dziewięciu lat, chyba że statut uczelni określi dłuższy okres. Natomiast - w ocenie Sądu pierwszej instancji - do stosunku pracy powoda nie można stosować przepisów prawnych, które weszły w życie w terminie późniejszym, tj. art. 120 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. - Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz.U. Nr 164, poz. 1365 ze zm., zwanej dalej „prawem o szkolnictwie wyższym”), w szczególności w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 października 2013 r., wynikającym z ustawy z dnia 18 marca 2011 r. o zmianie ustawy - Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 84, poz. 455, zwanej dalej „ustawą nowelizującą”). Są to bowiem przepisy mniej korzystne dla powoda od przepisów dotychczasowych, skoro przewidują ośmioletni okres zatrudnienia na stanowisku adiunkta osoby nie mającej stopnia naukowego doktora habilitowanego, bez możliwości przedłużenia tego okresu. Ponadto zastosowanie przepisów nowych oznaczałoby, że już w dniu wejścia w życie znowelizowanego art. 120 prawa o szkolnictwie wyższym, tj. w dniu 1 października 2013 r., pozwana byłaby uprawniona do rozwiązania stosunku pracy z powodem.

Zdaniem Sądu Rejonowego, nie ma podstaw do dokonania wykładni znowelizowanego art. 120 prawa o szkolnictwie wyższym prowadzącej do uznania, że ośmioletni okres zatrudnienia na stanowisku adiunkta osoby nie mającej stopnia naukowego doktora habilitowanego należy liczyć od dnia wejścia w życie ustawy nowelizującej, tj. od dnia 1 października 2013 r. Skutkowałoby to bowiem przyjęciem, że niezależnie od dotychczasowego okresu zatrudnienia adiunkta nie mającego stopnia naukowego doktora habilitowanego, począwszy od dnia 1 października 2013 r. mógłby on być zatrudniony na tym stanowisku dodatkowo przez osiem lat. Odwołując się do wykładni celowościowej, Sąd pierwszej instancji wskazał, że skoro ustawodawca wprowadził tak istotne ograniczenie okresu zatrudnienia adiunktów nie mających stopnia naukowego doktora habilitowanego, nie można uznać, że jego zamiarem było przedłużenie zatrudnienia tych osób o

dodatkowe osiem lat. Celem nowelizacji art. 120 prawa o szkolnictwie wyższym było bowiem polepszenie jakości pracy kadry naukowej na uczelniach wyższych i zmobilizowanie tej kadry do przyspieszenia jej rozwoju naukowego, a nie wydłużenie okresów zatrudnienia na stanowiskach adiunktów i dalsze spowolnienie ich pracy naukowej.

Według Sądu pierwszej instancji, wypowiedzenie powodowi stosunku pracy było uzasadnione, ponieważ nie uzyskał on stopnia naukowego doktora habilitowanego w okresie wynikającym z przepisów prawa obowiązujących w dacie jego zatrudnienia na stanowisku adiunkta. Jako podstawę prawną rozwiązania stosunku pracy z powodem Akademia [...] podała art. 125 prawa o szkolnictwie wyższym, zaś w judykaturze utrwalony jest pogląd, że upływ okresu przewidzianego na uzyskanie stopnia naukowego doktora habilitowanego może stanowić ważną przyczynę uzasadniającą wypowiedzenie stosunku pracy na podstawie powyższego przepisu (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 6 września 2011 r., II PK 33/11, OSNP 2012 nr 19-20, poz. 241).

Wyrokiem z dnia 27 sierpnia 2015 r., Sąd Okręgowy [...] - VII Wydział Pracy oddalił apelację powoda od wyroku Sądu pierwszej instancji. W uzasadnieniu tego rozstrzygnięcia Sąd odwoławczy podzielił ustalenia faktyczne i ocenę prawną Sądu Rejonowego. Dodatkowo Sąd Okręgowy wskazał, że dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy podstawowe znaczenie mają regulacje intertemporalne, lecz ustawa nowelizująca takich przepisów nie zawiera. Sąd drugiej instancji odwołał się do zasady wyrażonej w art. 3 k.c., zgodnie z którą ustawa nie ma mocy wstecznej, chyba że wynika to z jej brzmienia lub celu. Jednakże - jego zdaniem - w przedmiotowej sprawie zasada nieretroakcji nie ma zastosowania, ponieważ w dniu wejścia w życie ustawy nowelizującej stosunek prawny łączący strony był już ukształtowany i trwał nadal. Sąd Okręgowy odwołał się natomiast do „ogólnych przepisów intertemporalnych”, tj. art. XXVI ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Przepisy wprowadzające Kodeks cywilny (Dz.U. Nr 16, poz. 94 ze zm.), zgodnie z którym do stosunków prawnych powstałych przed dniem wejścia w życie Kodeksu cywilnego należy stosować przepisy dotychczasowe.

Od wyroku Sądu Okręgowego G. K. wniósł skargę kasacyjną, w której zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez ich niewłaściwe

zastosowanie, tj. zastosowanie art. 88 ust. 2 ustawy o szkolnictwie wyższym oraz § 116 ust. 2 Statutu w brzmieniu obowiązującym w dacie zatrudnienia powoda, w sytuacji, gdy zastosowanie powinien mieć art. 120 prawa o szkolnictwie wyższym (w brzmieniu nadanym przez ustawę nowelizującą) oraz § 75 ust. 1 pkt 5 Statutu w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 października 2013 r. Powód zaskarżył wyrok w całości, wnosząc o jego uchylenie i orzeczenie co do istoty sprawy zgodnie z żądaniem pozwu, a także zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kosztów postępowania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną Akademia [...] wniosła o oddalenie skargi oraz zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest uzasadniona, albowiem trafnie powód zakwestionował prawidłowość stanowiska Sądów obu instancji, że w niniejszej sprawie należało zastosować art. 88 ust. 2 ustawy o szkolnictwie wyższym w brzmieniu obowiązującym w dacie zatrudnienia go przez pozwaną na stanowisku adiunkta.

Od czasu zatrudnienia G.K. na stanowisku adiunkta na podstawie mianowania na czas nieokreślony, tj. od dnia 1 października 2005 r., zmianom podlegały zarówno przepisy ustaw dotyczące zatrudnienia na stanowisku adiunkta osób nie mających stopnia naukowego doktora habilitowanego, jak i przepisy statutów Akademii [...] regulujące tę kwestię. Obowiązujący w dacie zatrudnienia powoda art. 88 ust. 2 ustawy z dnia 12 września 1990 r. o szkolnictwie wyższym (Dz.U. Nr 65, poz. 385 ze zm., zwanej dalej „ustawą o szkolnictwie wyższym”) przewidywał, że okres zatrudnienia na stanowisku adiunkta osoby nie mającej stopnia naukowego doktora habilitowanego nie powinien przekroczyć dziewięciu lat, chyba że statut uczelni określi dłuższy okres. Według § 116 ust. 2 obowiązującego wówczas u pozwanej Statutu, okres zatrudnienia na stanowisku adiunkta osoby nie mającej stopnia naukowego doktora habilitowanego nie powinien przekraczać dziewięciu lat, a po tym okresie mógł zostać przedłużony na kolejne trzyletnie okresy. Warunkiem przedłużenia zatrudnienia było uzyskanie

przez zainteresowanego adiunkta pozytywnej oceny pracy za trzy ostatnie lata. Oceny pracy dokonywała komisja wydziałowa zgodnie z trybem i kryteriami określonymi w regulaminie oceny pracowników, zaś decyzję o przedłużeniu zatrudnienia podejmował rektor po zasięgnięciu opinii senatu.

Obowiązujący od dnia 1 września 2006 r. art. 120 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. - Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz.U. Nr 164, poz. 1365 ze zm., zwanej dalej „prawem o szkolnictwie wyższym”) przewidywał, że okres zatrudnienia na stanowisku asystenta osoby nieposiadającej stopnia naukowego doktora oraz okres zatrudnienia na stanowisku adiunkta osoby nieposiadającej stopnia naukowego doktora habilitowanego, a także warunki skracania i przedłużania oraz zawieszania tych okresów określa statut. Obowiązujące w tym okresie u pozwanej Statuty przewidywały, że okres zatrudnienia na stanowisku adiunkta osoby nie mającej stopnia naukowego doktora habilitowanego nie powinien przekraczać dziewięciu lat, a po tym okresie mógł zostać przedłużony na trzy i następnie na dwa lata. Począwszy od dnia 1 października 2013 r., ustawą z dnia 18 marca 2011 r. o zmianie ustawy - Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 84, poz. 455, zwaną dalej „ustawą nowelizującą”), nadana została art. 120 prawa o szkolnictwie wyższym następująca treść: „Okres zatrudnienia na stanowisku asystenta osoby nieposiadającej stopnia naukowego doktora oraz okres zatrudnienia na stanowisku adiunkta osoby nieposiadającej stopnia naukowego doktora habilitowanego, a także warunki skracania i przedłużania oraz zawieszania tych okresów określa statut, z tym że zatrudnienie na każdym z tych stanowisk osoby nieposiadającej stopnia naukowego doktora lub doktora habilitowanego nie może trwać dłużej niż osiem lat.”. Obowiązujący w tym okresie u pozwanej Statut w § 75 ust. 1 pkt 5 przewidywał, że rektor nawiązuje stosunek pracy na stanowisku adiunkta z osobą nie mającą stopnia naukowego doktora habilitowanego na podstawie umowy o pracę na czas określony nie dłuższy niż osiem lat. Kolejne zmiany treści art. 120 prawa o szkolnictwie wyższym, wprowadzone z dniem 1 października 2014 r. i 2 stycznia 2016 r. - a więc już po rozwiązaniu stosunku pracy z powodem - nie miały dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy istotnego znaczenia.

Nie ulega wątpliwości, że zmieniając z dniem 1 października 2013 r. treść art. 120 prawa o szkolnictwie wyższym, ustawodawca nie określił, od kiedy należy liczyć ośmioletni staż pracy nauczyciela akademickiego zatrudnionego na stanowisku adiunkta, w przypadku osób zatrudnionych przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej i nie mających stopnia naukowego doktora habilitowanego. W przeciwieństwie do ustawy z dnia 12 września 1990 r. o szkolnictwie wyższym, która w art. 188 ust. 4 nakazywała wliczać do okresów mianowania, o których mowa w art. 88 ust. 2, okresy mianowania na stanowisku adiunkta przed wejściem w życie tej ustawy, ustawa nowelizująca z dnia 18 marca 2011 r. nie zawierała przepisów przejściowych. W szczególności ustawodawca nie zdecydował się na wprowadzenie regulacji zawartej w art. 23 projektu rządowego ustawy nowelizującej, zgodnie z którą okres zatrudnienia na stanowisku adiunkta osoby nieposiadającej stopnia naukowego doktora habilitowanego przed dniem wejścia w życie ustawy, zaliczał się do okresu, o którym mowa w art. 120 prawa o szkolnictwie wyższym w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą. W przypadku, gdyby okres zatrudnienia był dłuższy niż ten, o którym mowa w art. 120 ustawy w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą, osoby, o jakich mowa w tym przepisie, mogły być zatrudnione na dotychczasowych stanowiskach nie dłużej niż dwa lata od dnia wejścia w życie ustawy. Ostatecznie jednak art. 23 ustawy nowelizującej nadano następującą treść: „osoba zatrudniona przed dniem wejścia w życie ustawy na podstawie mianowania albo umowy o pracę na czas nieokreślony pozostaje zatrudniona w tej samej formie stosunku pracy (ust. 1); osoba zatrudniona przed dniem wejścia w życie ustawy na podstawie mianowania albo umowy o pracę na czas określony pozostaje zatrudniona na dotychczasowym stanowisku do czasu upływu okresu zatrudnienia wskazanego w akcie mianowania albo w umowie o pracę (ust. 2)”. Ponadto, w odniesieniu do zmiany treści art. 120 prawa o szkolnictwie wyższym, w art. 38 pkt 5 ustawy nowelizującej przewidziano dwuletni okres *vacatio legis*.

Dodatkowo należy wskazać, że w kwestii wykładni analizowanego przepisu wypowiadał się organ administracji, który przygotował projekt ustawy nowelizującej. W piśmie z dnia 23 stycznia 2012 r., stanowiącym odpowiedź na pismo European Trade Union Committee for Education z dnia 21 listopada 2011 r., Ministerstwo

Nauki i Szkolnictwa Wyższego zajęło stanowisko, iż okresy zatrudnienia nauczycieli akademickich na stanowisku asystenta oraz adiunkta przed dniem 1 października 2013 r. nie zostają wliczone do określonego w art. 120 prawa o szkolnictwie wyższym ośmioletniego okresu zatrudnienia. W piśmie tym wyjaśniono, że powołany przepis w znowelizowanej postaci wchodzi w życie z dniem 1 października 2013 r. i ośmioletni okres zatrudnienia liczy się od momentu jego wejścia w życie (por. odpowiedź Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego na interpelację nr 2015, www.sejm.gov.pl). Takie samo stanowisko Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego zawarło w piśmie z dnia 19 stycznia 2012 r. skierowanym do Prezesa Rady Szkolnictwa Wyższego i Nauki ZNP (MNiSW-DNS-WRK-619-21149-1/ZM/12).

Zdaniem Sądu Najwyższego ma rację skarżący twierdząc, że w niniejszej sprawie zasadnicze znaczenie dla jej rozstrzygnięcia ma wykładnia art. 120 prawa o szkolnictwie wyższym w brzmieniu wynikającym z ustawy nowelizującej, w kontekście reguł intertemporalnych wskazanych w art. 3 k.c. Wyrażona w tym przepisie zasada nieretroakcji przewiduje, że nowego prawa nie stosuje się do oceny zdarzeń prawnych i ich skutków, jeżeli miały miejsce i skończyły się przed jego wejściem w życie (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 września 2014 r., V CSK 557/13, LEX nr 1523369), zaś wyjątek od tej zasady musi wynikać z brzmienia nowego prawa lub jego celu. Przy tym, w judykaturze konsekwentnie przyjmuje się, że przepis art. 3 k.c. ma zastosowanie w sprawach z zakresu prawa pracy (por. uchwały Sądu Najwyższego: z dnia 27 lipca 1989 r., III PZP 33/89, OSNC 1990 nr 7-8, poz. 94 i z dnia 9 czerwca 2004 r., I PZP 2/04, OSNP 2004 nr 23, poz. 396, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 1975 r., I PZ 7/75, OSNC 1976 nr 1, poz. 17, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2014 r., I PK 43/14, LEX nr 1628906).

W przypadku powoda dziewięćioletni okres zatrudnienia na stanowisku adiunkta rozpoczął się w czasie obowiązywania art. 88 ust. 2 ustawy z dnia 12 września 1990 r. o szkolnictwie wyższym i nie zakończył się przed dniem wejścia w życie art. 120 prawa o szkolnictwie wyższym w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą. Okres ten upłynął w dniu 30 września 2014 r., jednakże wówczas Statut pozwanej nie zawierał odrębnego uregulowania dotyczącego nauczycieli

akademickich, których zatrudnienie trwało w dniu 1 października 2013 r. Tymczasem statut pozwanej powinien odrębnie normować sytuację zatrudnionych na stanowisku adiunkta przed dniem 1 października 2013 r. osób nie mających stopnia naukowego doktora habilitowanego. Jeżeli statut nie przewidywał maksymalnego okresu zatrudnienia adiunkta mianowanego przed tą datą, art. 120 ust. 1 ustawy prawo o szkolnictwie wyższym w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 października 2013 r., stanowił podstawę do dalszego jego zatrudnienia w celu uzyskania habilitacji w okresie ośmiu lat liczonych od tej daty.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażany jest jednolity pogląd (por. uzasadnienia wyroków Sądu Najwyższego: z dnia 12 stycznia 2016 r., II PK 195/15, LEX nr 1977921, z dnia 10 stycznia 2017 r., II PK 342/15, LEX nr 2202495 i z dnia 28 lutego 2017 r., II PK 396/15, LEX nr 2255422), że celem ustanowienia tak długiego okresu *vacatio legis* dla art. 120 prawa o szkolnictwie wyższym w brzmieniu wynikającym z ustawy nowelizującej, było umożliwienie uczelniom uregulowania kwestii okresu zatrudnienia na stanowisku asystenta osoby nieposiadającej stopnia naukowego doktora oraz okresu zatrudnienia na stanowisku adiunkta osoby nieposiadającej stopnia naukowego doktora habilitowanego, a także warunków skracania i przedłużania oraz zawieszania tych okresów w statucie. Ustawa nowelizująca wprowadziła jedynie wymóg, aby ten okres zatrudnienia nie przekraczał ośmiu lat. W ramach posiadanej autonomii, do dnia 1 października 2013 r. pozwana powinna dostosować statut do wymagań wprowadzonych przez znowelizowany art. 120 prawa o szkolnictwie wyższym. Pozwana nie skorzystała z tego uprawnienia, albowiem w § 75 ust. 5 obowiązującego od dnia 1 października 2013 r. statutu wskazano wyłącznie, że rektor nawiązuje stosunek pracy na stanowisku adiunkta z osobą nie mającą stopnia naukowego doktora habilitowanego na podstawie umowy o pracę na czas określony nie dłuższy niż osiem lat.

W konsekwencji należy przyjąć, że okres zatrudnienia powoda na stanowisku adiunkta w Akademii [...] powinien trwać do dnia 30 września 2021 r., albowiem w tej dacie upłynie ośmioletni okres zatrudnienia, o którym mowa w art. 120 prawa o szkolnictwie wyższym, w sytuacji, gdy statut pozwanej nie zawiera odrębnego uregulowania dotyczącego osób zatrudnionych przed dniem 1

października 2013 r. W doktrynie prezentowany jest jednolity pogląd, że skoro uczelniom wyższym pozostawiono autonomię kształtowania okresów pozwalających na uzyskanie tytułu naukowego doktora lub doktora habilitowanego, to okres zatrudnienia powinien być liczony na nowo, tj. nie powinno się uwzględniać okresów zatrudnienia na stanowisku asystenta czy adiunkta przypadających przed dniem 1 października 2013 r. (por. W. Sanetra, *Prawo o szkolnictwie wyższym*, LEX 2013; H. Izdebski, *Prawo o szkolnictwie wyższym. Komentarz*, LEX 2015; T. Kuczyński, *Akademickie prawo pracy* pod red. K. Barana, Wolters Kluwer, Warszawa 2015, s. 98). Dlatego w stosunku do powoda nie zachodzą ważne przyczyny uzasadniające rozwiązanie stosunku pracy na podstawie art. 125 prawa szkolnictwie wyższym (por. uzasadnienia wyroków Sądu Najwyższego: z dnia 10 marca 2011 r., III PK 46/10, OSNP 2012 nr 9-10, poz. 114 i z dnia 6 września 2011 r., II PK 33/11, OSNP 2012 nr 19-20, poz. 241).

Z tych przyczyn, na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. orzeczono jak wyżej. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 108 § 2 w związku z art. 398²¹ k.p.c.